

[Justitsministeren.]

gen af de eugeniske Grunde. Jeg kan godt forstaa det ærede Medlems Betragtninger — de er ogsaa gjort gældende fra enkelt lægekyndig Side —, men jeg mener, at paa det Omraade maa man dog føle sig nogenlunde rolig, naar to saa kendte Læger som Professor Sand, der oven i Købet er verdenskendt paa det Omraade, og Professor Wimmer er gaaet med til Formuleringen. Jeg maa i den Henseende gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der i Punkt 3 staar: „Naar der er nærliggende Fare for, at Barnet. . . .“ o. s. v. — man maa jo ved Fortolkningen lægge Hovedvægten paa Udtrykket „nærliggende“.

Den ærede Ordfører for Venstre kom derefter ind i en Udvikling, der fyldte mig med Glæde. Det ærede Medlem, som hverken vil have Kommissionens eller mit Forslag, var efterhaanden blevet klar over, at et saadant Standpunkt vilde vist blive for upopulært ude omkring, og var da ogsaa naaet til det Resultat, at saa maatte man gribe ind paa anden Maade, og derfor udtalte det ærede Medlem, at vi her i Landet dog var velhavende nok til, at ingen Kvinde behøver at begaa Fosterdrab af økonomiske Grunde. Det glæder mig virkelig, at Venstre ser saaledes paa det. Saa imødeser jeg ogsaa med Fortrøstning Befolkingskommissionens og Rigsdagens Arbejde med den Lovgivning, der danner Forudsætningen, som den ærede socialdemokratiske Ordfører udtrykte det, for Vedtagelsen af dette Forslag — vi har paa Forhaand Venstres allervenligste Tilslutning. Naar Venstre dernæst undtagelsesvis endog anviste, hvordan man yderligere skulde skaffe Penge til disse dyre, omfattende Reformer, saa maa jeg sige, at jeg blev ligefrem henrykt. Den ærede Ordfører paaviste nemlig, at vi burde indføre Ungkarleskat. Jeg mindes, hvordan der blev gjort Grin med mig i Venstrebladene i Anledning af, at jeg i et Værk, der hedder „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“ — jeg har jo altid været forud for min Tid, det var allerede i 1919 —, anbefalede Ungkarleskatten. Venstre er altsaa naaet til den i 1936, og jeg glæder mig meget til at være med til at udforme den.

Altsaa, den ærede Ordfører for Venstre sagde, at vi maa ved positive Foranstaltninger kunne undgaa Fosterdrab, og føjede saa til: Men hvorfor er Ministeren ikke begyndt med disse positive Foranstaltninger? Hvorfor har han ikke henvist Svangerskabskommissionens Betænkning til Befolkingskommissionen? Det ærede Medlem kunde have føjet til: han kunde jo saa

have haft det roligt og fredeligt endnu et Aars Tid eller to. Jeg skal sige det ærede Medlem, hvorfor jeg ikke har gjort det.

For det første føler jeg mig forpligtet til, naar der er nedsat en Kommission med den Begrundelse, at vi her er inde i Forhold, som er utaaelige, og som hurtigst muligt bør rettes, at arbejde saa hurtigt jeg kan, efter at denne Kommission har afgivet sin Betænkning, for at faa det paagældende Omraade lovordnet. Dertil kommer en anden Betragtning. Hvis vi først har dette Lovforslag vedtaget — og dette Forslag skulde principielt være bygget saaledes op, at det ikke kan tænkes at forandre stort, uanset hvad der kommer fra Befolkingskommissionen —, saa binder netop Straffereglerne deri de Partier, der ikke altid er lette at faa i Tale, hvor det drejer sig om sociale Reformer, dobbelt stærkt til at gaa ind for den Lovgivning, Befolkingskommissionen antagelig vil foreslaa. Derfor lagde jeg Vægt paa at faa dette Forslag frem, og derfor lægger jeg Vægt paa at faa det vedtaget, og samtidig har jeg foreslaaet, at det først skal træde i Kraft den 1. April 1938, for en Del med den Begrundelse, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen her kom med: at der bør træffes adskillige Foranstaltninger, forinden dette Forslag træder i Kraft, der bør gøres meget baade fra Kommunernes, Amternes og Statens Side, ogsaa i Retning af at paavirke Mentaliteten hos Befolkningen, og i den Henseende tror jeg, at den nu stedfundne Diskussion har haft sin Mission.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at jeg havde fejlet Kommissionens Forslag til Side, og at jeg var meget overlegen o. s. v. Det skal jeg lade ligge. Jeg har i min første Radiotale tilbagevist disse Udtalelser og sagt, at jeg selvfølgelig ikke har fejlet et Arbejde til Side, der var præsteret af saa anerkendte Personer som dem, der sad i denne Kommission, at jeg tværtimod havde undersøgt det og studeret det meget nøje, men at jeg ganske vist i et saa afgørende Samfundsproblem som dette ikke kunde betragte mig som et Bud eller en Funktionær, der blot havde at aflevere Kommissionsarbejdet til en Rigsdag, og at jeg, efterhaanden som jeg studerede det mere og mere sammen med den øvrige Regering, blev mere og mere betænkelig ved det praktiske Forslag, der var stillet.

Det er der ikke nogen Overlegenhed i. Det er rent sagligt begrundet, forhaabentlig da. Ganske vist siger det ærede Medlem, at det ikke er sagligt begrundet, for saa vidt som mit Forslag er langt mere uklart end